

Джанин Фрост
СРЕДНОЩЕН ЛОВЕЦ
С единия крак в гроба

ДЖАНІН ФРОСТ

СРЕДНОЩЕН ЛОВЕЦ

КНИГА ВТОРА

С ЕДИНІЯ КРАК В ГРОБА

Превод
София Русенова

Издателство ИБИС
София

ГЛАВА 1

Чаках пред огромната четириетажна къща в Манхасет*, собственост на господин Лиъм Фланъри. Не идвах на гости, както всеки страничен наблюдател можеше да забележи. Дългото яке, което носех, беше разкопчано, излагайки на показ пистолета в кобура под рамото ми, както и служебната ми карта от ФБР. Бях облякла блуза и широки панталони, за да прикрия десетте килограма сребро във вид на оръжия, прикрепени към ръцете и краката ми.

Почуках на вратата и ми отвори по-възрастен мъж, облечен в делови костюм.

– Специален агент Катрина Артър – представих се. – Тук съм, за да се видя с господин Фланъри.

Катрина не беше истинското ми име, но бе изписано на фалшивата ми карта. Икономът ме дари с неискрена усмивка.

– Ще проверя дали господин Фланъри си е у дома. Почакайте тук.

* Предградие на Ню Йорк. – Бел. прев.

Аз обаче вече знаех, че Лиъм Фланъри си е у дома. Освен това знаех, че господин Фланъри не е човек, както и икономът му.

Е, аз също не бях човек, макар че от трима ни бях единствената с пулс.

Няколко минути по-късно вратата се отвори отново.

– Господин Фланъри е съгласен да ви приеме.

Това бе и първата му грешка. Ако зависеше от мен, щеше да е и последната.

Първото, което ми дойде наум щом влязох в дома на Лиъм Фланъри, беше: „*Еха!*“ Ръчно резбовано дърво красеше всички стени, подът бе покрит с някакъв на вид много скъп мрамор и накъдето и да погледнеш, с много вкус бяха пръснати антики. Да си мъртъв със сигурност не означаваше, че не можеш да си живееш охолно.

Косъмчетата по тила ми настръхнаха, когато стаята се изпълни с енергия. Фланъри не знаеше, че имам способността да я усетя, също както бях доловила излъчването на икономата му гул. Може и да изглеждах съвсем обикновена като всеки друг, но криех свои тайни. Както и ножове, естествено.

– Агент Артър – рече Фланъри. – Посещението ви явно е свързано с двамата ми служители, но от полицията вече ме разпитаха.

Акцентът му бе английски и някак не съответстваше на ирландското му име. Само като чух интонацията му, по гръбнака ми премина тръпка. Британският акцент ми навяваше спомени.

Обърнах се. Фланъри изглеждаше дори по-добре, отколкото на снимката в досието на ФБР. Бледата му кристална кожа едва ли не искреше

на фона на жълто-кафявата му риза. Едно ще ви кажа за вампирите – те до един имат свършени кожи. Очите на Лиъм бяха с лазурен тюркоазен цвят, а кестенявата му коса падаше върху яката на ризата.

Да, красив беше. Вероятно нямаше проблем с подлъгването и набавянето на вечерята си. Ала най-впечатляващото у него бе аурата му. Тя извираше от вампира на могъщи талази. Мастер вампир, нямаше съмнение.

– Да, посещението ми е свързано с Томас Стилвел и Джеръм Хоторн. Бюрото би оценило съдействието ви.

Любезниченето ми имаше за цел да доловя още колко души има в къщата. Наострих уши, но не дочух никого друго освен Фланъри, иконома и себе си.

– Разбира се. Готов съм на всичко, за да улесня властите и закона – каза той с лека насмешка.

– Удобно ли ще ви е да говорим тук? – попитах, опитвайки се да поразгледам по-обстойно. – Или предпочитате някое по-усамотено място?

Той се приближи.

– Агент Артър, щом искате да говорим насаме, наричайте ме Лиъм. И се надявам, че желанието ви е да си поговорим и за нещо различно от скучните Джеръм и Томас.

О, няхах никакво намерение да си говорим, веднага щом го отведях някъде на по-уединено място. След като бе заподозрян за убийствата на служителите си, Фланъри бе влязъл в списъка ми със задачи, въпреки че не бях тук, за да го арестувам. Хората не вярваха във вампири или

гули, така че нямаше и законова процедура за справянето с убийците от техния вид. Не, вместо това съществуваше тайно звено към Министерството на отбраната и в такива случаи шефът ми – Дон, прашаше мен. Е, вярно е, че в света на неживите за мен се носеха всевъзможни слухове. И те се бяха намножили, откакто приех работата на този пост, но само един-единствен вампир знаеше истинската ми самоличност. А него не го бях виждала от четири години.

– Лиъм, нали не флиртуваш с федерален агент, който те разследва за двойно убийство?

– Катрина, невинният човек не се притеснява когато чуе трополенето на колелата на закона в далечината. Приветствам избора на федералните да пратят *теб* да говориш с мен, толкова красива жена. Освен това ми се струваш някак си позната, макар да съм сигурен, че щях да си спомня, ако съм те срещал и преди.

– Не сме се срещали – отвърнах моментално. – Повярвай ми, аз също щях да си спомня.

Не казах това като комплимент, но той се засмя по начин, прекалено многозначителен за вкуса ми.

– Обзалагам се.

Самодоволен кучи син. Да видим колко дълго ще запазиш арогантната си усмивка.

– Да се върнем към работата, Лиъм. Тук ли ще говорим, или някъде на по-уединено място?

Той въздъхна примирено.

– Щом се налага да говорим, най-удобно ще ни е в библиотеката. Последвай ме.

Тръгнах след него към библиотеката, минавайки покрай още разкошни, необитаеми стаи.

Библиотеката беше великолепна, съхраняваше стотици нови и старинни книги. В помещението имаше дори свитъци, положени зад стъклена витрина, но вниманието ми бе привлечено от огромно произведение на изкуството на стената.

– Това изглежда... примитивно.

На пръв поглед приличаше на изработено от дърво или слонова кост, но при по-внимателно вглеждане ставаше ясно, че бе от кости. Човешки.

– Направен е от аборигени, на близо триста години е. Подарък ми е от едни приятели от Австралия.

Лиъм се приближи, тюркоазеносините му очи започваха да просветват в изумрудено. Видях зелените искри в погледа му и знаех на какво се дължаха. Похотта и жаждата за кръв извикваха този поглед у вампирите. И двете желаниа караха очите на кръвопийците да светят с изумруден блясък, а кучешките им зъби се удължаваха. Лиъм бе или гладен, или възбуден, но аз нямаше да задоволя нито една от тези му нужди.

Мобилният ми иззвъня.

– Ало – отговорих.

– Агент Артър, все още ли разпитвате господин Фланъри? – попита ме заместникът ми Тейт.

– Да. Ще приключа до трийсет минути.

В превод: ако след половин час не вдигнеш телефона си, отрядът ми щеше да дойде за мен.

Тейт затвори без повече приказки. Мразеше, когато поемех случай сама, но какво да се прави. За щастие в дома на Фланъри цареше мърт-

вешка тишина, все пак бе минало много време, откакто не се бях сражавала с мастер вампир.

– Предполагам, че полицаите са ти казали, че телата на Томас Стилвел и Джеръм Хоторн са били открити почти напълно обезкървени. А по трупите не е имало никакви видими следи от нападение – казах, минавайки направо на въпроса.

Лиъм сви рамене.

– Бюрото има ли предположение?

Е, разполагахме с повече от предположение. Знаех, че Лиъм просто е затворил дупчиците върху шиите на Джеръм и Томас с няколко капки от собствената си кръв, преди мъжете да умрат. И бум, два обезкървени трупа, без следи от вампирско ухапване, което да разбуни духовете... освен ако човек не знаеше за какви трикове да следи.

Отвърнах му с въпрос:

– И *ти* имаш, нали?

– Знаеш ли какво е моето предположение, Катрина? Че си толкова сладка на вкус, колкото и изглеждаш. Всъщност за нищо друго не мога да мисля, откакто влезе в къщата.

Не се съпротивлявах, когато Лиъм се приближи още повече и повдигна брадичката ми. В края на краищата това щеше да го разсее повече от всичко друго, което можех да измисля.

Усетих хладните му устни върху моите, вибриращи от извиращата енергия, дарявайки устата ми с приятно гъделичкане. Целуваше много добре, знаеше кога да задълбочи целувката и кога *наистина* да я задълбочи. За минута дори си позволих да се насладя на усещането – Боже,

явно четирите години на въздържание си вземаха своя дан! – и тогава се залових за работа.

Обвих ръце около тялото му, прикривайки движението, с което извадих кама от ръкава си. В същото време той плъзна ръце по бедрата ми и напипа твърдите очертания под панталона ми.

– Какво, по дяволите...? – измърмори и се отдръпна.

Усмигнах се.

– Изненада! – И тогава го нападнах.

Ударът щеше да е смъртоносен, но Лиъм бе по-бърз от очакваното. Подкоси краката ми точно когато забивах сребърното оръжие в плътта му, пропускайки на сантиметри сърцето му. Вместо да стана и да възвърна равновесието си, се претърколих, за да избегна ритника, който бе определил за главата ми. Лиъм се хвърли напред, за да опита отново, ала спря, когато три от ножовете ми полетяха и потънаха в гърдите му. По дяволите, *отново* пропуснах сърцето му.

– Мили Боже! – възкликна Лиъм. Престана да се преструва на човек и позволи на очите си да светнат в зелено, а зъбите му да се покажат. – *Ти* сигурно си прословутият Червенокос жътвар. И какво доведе страшилището за вампирите в дома ми?

Звучеше заинтригуван, но не и изплашен. Въпреки това изглеждаше по-уморен и започна да ме обикаля, когато скочих на крака и отхвърлих якето си настрана, за да имам по-добър достъп до оръжията си.

– Обичайното – отвърнах. – Убил си *хора*. Тук съм, за да изравня резултата.

Лиъм извъртя очи.

– Повярвай ми, кукличке, Джеръм и Томас си го просеха. Копелетата ме крадяха. Толкова е трудно да намериш читав персонал в днешно време.

– Продължавай да си говориш, красавецо. Не ми пука.

Разкърших рамене и извадих още ножове. Никой от двама ни дори не мигваше, докато чакахме другия да направи първия си ход. Лиъм обаче не подозираше, че съм наясно, че е повикал помощ. Чувах как гултът тихомълком се промъква към нас, едва размърдвайки въздуха около себе си. Лиъм бърбореше, за да печели време.

Вампирът поклати самообвинително глава.

– Видът ти трябваше да събуди подозрението ми. Говори се, че Червенокосият жътвар има алена като кръв коса и сиви като дим очи. А и кожата ти... ммм, ето това трябваше да ме накара да се замисля. Никога досега не съм виждал човек с толкова красива кожа. Боже, момиче, аз дори нямаше да те ухапя. Е, поне не така, както ти очакваш.

– Поласкана съм, че първо искаш да ме чукаш и едва после да ме убиеш. Наистина, Лиъм, много мило.

Той се ухили.

– Все пак Денят на свети Валентин бе едва преди месец.

Изтласкваше ме към вратата и аз му позволих. Бавно извадих от крачола на панталоните си най-дългия си нож – онзи, който приличаше на малък меч, и го преместих в дясната си ръка. В лявата стиснах ножовете за хвърляне.

Лиъм се ухили още по-широко, когато ме видя да правя това.

– Внушително, но още не си видяла *мое* копие. Хвърли джаджите си и ще ти го покажа. Можеш дори да задържиш няколко от ножовете, ако искаш. Така само ще стане по-интересно.

Той се спусна към мен, но аз не се вързах. Вместо това метнах петте ножа с лявата си ръка и се извъртях, за да избегна удара на гула зад гърба ми. С едно-единствено движение, което запрати вибрации по ръката ми, с все сила забих острието във врата му.

Мечът излезе от другата страна. Ококорените очи се вторачиха в мен и миг по-късно главата на съществото тупна на земята. Имаше само един начин да убиеш гул и това бе този.

Лиъм изтръгна сребърните ми ножове от тялото си, сякаш бяха просто клечки за зъби.

– Ти, гадна кучко, *сега* вече ще те нараня! Магнус ми беше приятел в продължение на повече от четирийсет години!

Това сложи край на закачките. Лиъм ме нападна с невероятна бързина. Нямахе други оръжия, освен тялото и зъбите си, но те бяха страховити. Хвърли се със свити юмруци към мен и в продължение на няколко минути си разменяхме удари, като преобръщаме всяка маса и лампа, която ни се изпречеше. Най-накрая той ме захвърли през стаята и аз се строполих близо до необичайния артефакт, на който се бях възхитила по-рано. Когато Лиъм ме връхлетя, го изритях и го запратих върху витрината със свитъците. Сетне грабнах скулптурата и я запратих към главата му.

Лиъм се приведе и избегна удара, но изруга когато ценният артефакт се пръсна на парчета зад гърба му.

– Мътните го взели, нямаш ли никакво уважение към предметите на изкуството? Този шедьовър бе по-стар от мен! И как, *мамка му*, изведнъж се сдобил с такива очи?

Не беше нужно да се гледам в огледало, за да разбера за какво ми говори. Предишният ми сив поглед вероятно сега светеше в зелено като този на Лиъм. Битките изваждаха на бял свят доказателството за смесения ми произход, който дължах на незнайния ми баща.

– Този пъзел от кости е по-стар от теб, а? Значи си на колко, на двеста години? Двеста и петдесет? Силен си. Убивала съм вампири на по седемстотин, които не удряха толкова силно, колкото теб. Забавно ще е да те убия.

Бог да ми е на помощ, но не се шегувах. Не ми доставяше удоволствие когато забивах колове във вампири и оставях екипа ми да почисти останките след мен.

Лиъм ми се ухили.

– На двеста и двацет съм, кукличке. В неживи години. Предишните не си заслужава да се споменават, само немотия и нещастие. По онова време Лондон бе клоака. Сега обаче изглежда много по-добре.

– Жалко, че повече няма да го зърнеш.

– Съмнявам се, кукличке. Мислиш си, че ще ти е забавно да ме убиеш? А на мен *ще ми хареса* да те чукам.

– Да видим какво можеш – присмях му се.

Той прелетя през помещението – прекалено

скорострелно, за да го избегна – и брутално ме цапардоса по главата. В мозъка ми затанцуваха светлини – удар като този би пратил в гроба всеки нормален човек. А мен? Аз никога не съм била нормална, така че докато се борех да надвия гаденето, реагирах мълниеносно.

Проснах се неподвижна на пода с отворена уста и подбелила очи, оголвайки изкусително шията си. Край отпуснатата ми ръка лежеше един от ножовете ми за хвърляне, който вампирът бе извадил от гърдите си. Дали Лиъм щеше да ме срита, докато бяха повалена, или пък щеше да се приближи, за да види колко съм пострадала?

Поетият риск ми донесе късмет.

– Така е по-добре – измърмори Лиъм и коленичи край мен. Плъзна ръце по тялото ми и изръмжа: – На това му се вика човек армия. Тая жена мъкне цял проклет арсенал.

Разкопча ципа на панталоните ми съвсем делово. Навярно щеше да ми вземе ножовете, което бе умно от негова страна. Но когато смъкна панталоните ми до бедрата, спря. Пръстите му докоснаха татуировката на крака ми, която си бях направила преди четири години, след като обърнах гръб на стария си живот в Охайо, за да прегърна новия.

Сграбчвайки шанса си, грабнах камата и я забих в сърцето му. Шокираният поглед на Лиъм се втренчи в мен и застина.

– Мислех си, че след като „Александър“ не ме довърши, нищо не е в състояние да го направи...

Тъкмо щях да направя последното фатално завъртане на ножа, когато и последното парче

от пъзела си дойде на мястото. *Кораб на име „Александър“.* Той е от Лондон и е мъртъв от около двеста и двацет години. Има аборигенско произведение на изкуството, подарено му от приятел в Австралия...

– Кой от тях си ти? – попитах, държейки здраво ножа.

Само да мръднеш и острието щеше да пробие сърцето му. Но ако кротуваше, без да трепва дори, то нямаше да го убие. Засега.

– Какво?

– През хиляда седемстотин осемдесет и осма година четирима престъпници били осъдени и изпратени в Саут Уелс*, в колониите за затворници, били качени на кораб, кръстен „Александър“. Скоро след като пристигнали един от тях избягал. Година по-късно този престъпник се завърнал и избил всички, с изключение на тримата си другари. Единият бил превърнат във вампир по свой избор, другите двама – насила. Знаем кой от тях не си, така че ми кажи кой от другите двама си ти.

Ако това бе възможно, щях да кажа, че Лиъм бе дори по-удивен, отколкото когато го пронизах в сърцето.

– Само неколцина души в целия свят знаят тази история.

Заплашително мръднах острието и то потъна милиметър по-навътре. Той схвана.

– Иън. Аз съм Иън.

Мамка му! Върху мен лежеше мъжът, който

* Ню Саут Уелс, един от югоизточните щати в Австралия, преди векове е бил колония на Великобритания, в която са били заточвани престъпници. – Бел. прев.

преди почти двеста и двайсет години бе превърнал във вампир любовта на живота ми. Каква ирония.

Лиъм, или Иън, бе убиец, както сам бе признал. Служителите му може и да бяха откраднали от него, или пък не – на света никога не липсваха глупци. Когато ставаше дума за собствеността им, вампирите се ръководеха от собствени правила. Те бяха абсолютни териториални същества. Ако Томас и Джеръм са знаели какъв е той и въпреки това са крадяли от него, значи са знаели какви ще бъдат последствията. Но не това задържахаше ръката ми неподвижна. Найсетне ми се изясни една съвсем проста истина – може и да бях зарязала Боунс, но не можех да убия мъжа, отговорен за срещата ми с него.

Да, наречете ме сантиментална, ако щете.

– Лиъм, или ако предпочиташ Иън, слушай ме много внимателно. Ще извадя ножа и ти ще избягаш. Сърцето ти е наранено, но ще оздравееш. Дължах някому един живот и ти ще си щастливецът, с който ще се издължа.

Той ме зяпна. Светлините от блесналите ни погледи се сляха.

– Криспин. – Истинското име на Боунс видна помежду ни, но аз не реагирах. Иън се засмя болезнено. – Само Криспин може да е. Трябваше да се досетя по начина, по който се биеш, да не говорим за татуировката ти, която е същата като неговата. Гаден номер, да се престориш на припаднала. Той никога нямаше да се върже. Щеше да те ритя, докато спреш с преструвките.

– Прав си – съгласих се. – Това е първото, на което ме научи Боунс. Не спирай да риташ

дори когато противникът е паднал. Внимавах в уроците. Ти обаче не си.

– Е, малък Червенокос жътварю. Значи заради теб той е в толкова отвратително настроение през последните няколко години.

Сърцето ми незабавно подскочи от радост. Иън току-що потвърди онова, за което дори не смеех да мисля. Боунс беше жив. Дори да ме мразеше, задето го бях напуснала, той бе жив.

Иън се опита да се възползва от наученото.

– Ти и Криспин, а? Не съм говорил с него от няколко месеца, но мога да го открия. Мога да те заведа при него, ако искаш.

Мисълта, че отново мога да видя Боунс развихри буря от емоции в мен. За да ги прикрия, се изсмях ехидно.

– Не искам и за всичкото злато на света. Боунс се натъкна на мен и ме използва като примамка за онези, за които му плащаха да убива. Дори ме накара да се татуирам. Та като стана дума за злато, когато отново видиш Боунс, му напомни, че ми дължи пари. Така и не ми плати моя дял, както ми беше обещал. Единствената причина *днес* да е щастливият ти ден е, че веднъж той ми помогна да спася майка си и затова съм му длъжница, но с теб ще се отплатя. Ала ако някога отново срещна Боунс, то ще е с изваден нож.

Болеше ме от всяка дума, но се налагаше да ги изрека. Нямах да превърна Боунс в мишена, признавайки, че все още го обичам. Ако Иън му споменеше казаното от мен, Боунс щеше да разбере, че то е лъжа. Той не бе отказал да ми плати за ударите, които заедно бяхме извърши-

ли, напротив, аз бях отказала да взема парите. И татуировката не ме бе накарал да си направя. Татуирах си кръстосаните кости, същите като неговите, заради безплодния копнеж по него, след като го напуснах.

– Ти си наполовина вампир. Няма начин да не си, с тези светещи очи. Каж ми как...?

Замалко да си замълча, но какво пък толкова. Иън вече и без това знаеше тайната ми. *Как*, беше несъществен въпрос.

– Някакъв новосъздаден вампир изнасилва майка ми и за нейно нещастие, спермата му все още била жива. Не знам кой е той, но някой ден ще го намеря и ще го убия. Дотогава ще ми се наложи да се задоволявам с други отрепки като него.

Някъде в далечния край на библиотеката зазвъня мобилният ми телефон. Не помръднах да го вдигна, ала заговорих бързешком:

– Това е подкреплението ми. Ако не вдигна, ще нахлуят въоръжени. В момента си прекалено слаб, за да можеш да се справиш с тях. Изправи се бавно. Когато извадя ножа, бягай като дявол от тамян и не спирай. Ще отървеш кожата, но ще напуснеш тази къща и никога повече няма да се връщаш. Разбрахме ли се? Помисли, преди да отговориш, защото не блъфирам.

Иън се усмихна напрегнато.

– О, вярвам ти. Та ти заби нож в сърцето ми. Не е нужно да ме лъжеш.

Дори не мигнах.

– Тогава да го направим.

Без да отрони нито дума повече, Иън започна да се изправя. Видно бе, че всяко движение е

агония за него, но стисна устни и не издаде нито звук. Когато и двамата се изправихме, внимателно извадих острието от гърба му и задържах кръвения нож пред себе си.

– Довиждане, Иън. Разкарай се.

Той се хвърли през стъклото на прозореца вляво от мен, движението бе размазано от скоростта, по-бавна от преди, но все така впечатляваща. Чух мъжете, нахлуващи през входната врата. Оставаше да свърша само още едно нещо.

Забих окървавената кама в корема си, достатъчно дълбоко, за да се срина на колене, но така, че да избегна фатални поражения. Когато заместникът ми, Тейт, нахълта тичешком в библиотеката, аз пъшках превита на две, а кръвта ми изтичаше върху красивия дебел килим.

– Господи, Кат! – възкликна той. – Някой да донесе брамс!

Другите двама капитани от отряда ми, Дейв и Хуан, се завтекоха да изпълнят нареждането. Тейт ме вдигна и ме изнесе от къщата. Дадох заповедите си с накъсан глас:

– Един се измъкна, но не го преследвайте. Прекалено силен е. В къщата няма никой друг, но все пак огледайте набързо и се изтеглете. Трябва да се махнем, в случай че се върне с подкрепление. Ще настане кървава баня.

– Бърз оглед и после се оттегляме, отбой! – нареди Дейв, затваряйки вратите на микробуса, в който ме отнесоха.

Тейт извади ножа и притисна марли върху раната ми, давайки ми да глътна няколко хапчета, които не се намираха в нормалните аптеки.

След четири години и с помощта на екип от гениални учени, шефът ми, Дон, бе успял да създаде чудодеен лек от вампирската кръв. Ако се изпиеше от обикновен човек, хапчето като по чудо лекуваше наранявания от сорта на счупени кости и вътрешни кръвоизливи. Бяхме го нарекли *брамс* в чест на писателя, който превърна вампирите в знаменитости*.

– Не трябваше да влизаш сама – скара ми се Тейт. – По дяволите, Кат, следващият път ме послушай!

Усмихнах се едва-едва.

– Както кажеш. Не съм в настроение за спорове.

И после припаднах.

* Има се предвид Брам Стокър, автор на романа „Дракула“. – Бел. прев.

ГЛАВА 2

Живеех в малка двуетажна къща, издигаща се в края на дълга алея. Обзавеждането бе едва ли не спартанско заради оскъдността си. На първия етаж имаше само едно канапе, лавици с книги, няколко лампи и минибар, зареден с джин и тоник. Ако черният ми дроб не бе наполовина вампирски, досега да бях умряла от цироза. Гейт, Дейв и Хуан обаче никога не се оплакваха от количествата пиячка в дома ми. Тесте карти и доволно количество алкохол бе достатъчно, за да ги направи редовни посетители на дома ми. Жалко, че никой от тях не бе добър покерджия дори когато бяха трезви. А щом ги напиех, се забавлявах да наблюдавам как картоиграческите им умения стават още по-ужасни.

Е, как се сдобива човек с подобен, изпълнен с лукс живот? Шефът ми, Дон, се натъкна на мен, когато бях на двайсет и две и се бях забъркала в неприятности със закона. Нали се сещате, обичайните младежки лудории – убийство на губернатора на Охайо и неколцина от персонала му, които се бяха оказали съвременни

робовладелци, продаващи на вампирите жени за храна и забавления. Да, те заслужаваха да умрат, особено като се има предвид, че аз бях едно от момчетата, които се опитаха да продадат. Двата с приятеля ми вампир Боунс бяхме въздали собствен вид правосъдие и след нас останаха доста трупове.

След като ме арестуваха, странните патологични изменения, отразени в изследванията ми, ме издадоха, че не съм изцяло човек. Дон ме вербува да ръководя тайния му отряд, като ми отправи предложение, на което не можех да откажа. Или по-точно казано – смъртна заплаха. Приех работата. Имах ли друг избор?

Ала въпреки множеството си недостатъци Дон искаше да защити онези, които обикновените закони не успяваха. Аз исках същото. Рискувах живота си, защото усещах, че това е била причината да се родя наполовина вампир, но да изглеждам съвсем като човек. Можех да бъда и примамката и въдицата за онези, които дебнеха в нощта. Нямах да живея щастливо до края на живота си, но поне работата ми променяше към по-добро живота на други хора.

Докато си обличах пижамата, телефонът ми иззвъня. Беше почти полунощ и вероятно беше или Дениз, или някое от момчетата, понеже майка ми по това време отдавна вече си е легнала.

– Здравсти, Кат. Сега ли се прибиращ?

Дениз знаеше какво работя и знаеше каква съм. Една нощ, докато бях по мои си дела, се натъкнах на вампир, който се опитваше да изсмуче кръвта ѝ. Когато приключих с него, тя вече бе видяла достатъчно, за да осъзнае, че той не

е човек. За да ѝ отдам дължимото, се налага да спомена, че тя нито се разпищя, нито припадна, нито пък направи някое от нещата, които някой друг човек щеше да направи. Просто примигна и каза: „Еха. Дълга ти една бира. Най-малко.“

– Да – отговорих ѝ по телефона. – Току-що се прибирам.

– О! Лош ден? – попита тя.

Дениз нямаше как да знае, че бях прекарала по-голямата част от деня възстановявайки се с помощта на хапченцата брамс от раната в корема, която собственооръчно си нанесох с окървавен от вампирска кръв нож. Това, само по себе си, навярно ми бе помогнало повече от магическите хапчета на Дон. Нищо, ама нищо не лекува така добре, както вампирската кръв.

– Ами, обичайното. Ти как си? Как мина срещата ти?

Тя се засмя.

– Приказвам си с теб по телефона, това какво ти говори? Всъщност тъкмо щях да размразя един чийзкейк. Искаш ли да наминеш?

– Разбира се, но съм по пижама.

– Да не забравиш и пухкавите си чехлички. – Представих си как Дениз се усмихва. – Няма да изглеждаш добре без тях.

– Идвам. До скоро.

Затворихме и аз се усмигнах. Самотата бе отложена за известно време. Поне до изяждането на чийзкейка.

В тази късна доба пътищата на Вирджиния бяха опустели, но бях нащрек, защото това бе обичайното време, по което вампирите ловува-

ха. Обикновено те просто си пийваха по малко. Използваха силата на погледа си и халюциногена в зъбите си, за да се нахранят и да избягат, оставяйки жертвата си с фалшиви спомени и ниско съдържание на желязо в кръвта. Боунс ми бе разкрил този факт. Той ме научи на всичко за вампирите: разказа ми за преимуществата им (а те бяха много!), за слабостите им (които бяха малко и слънчевата светлина, кръстовете и дървените колове не бяха сред тях), за вярванията им (че Каин бил първият вампир, създаден от Господ, който го наказал за убийството на Авел, превръщайки го в същество, прокълнатото винаги да пие кръв като наказание за пролятата братова), за строгата йерархична структура на обществата им, където най-старият вампир господства над „децата“, създадени от него. Да, Боунс ме бе научил на всичко, което знаех.

А после аз го бях напуснала.

Извих волана и рязко натиснах спирачките, когато едно коте се хвърли между гумите на колата ми. Когато слязох, то се опита да побегне, но го хванах и го огледах. По нослето му имаше малко кръв и животинчето измяука, когато мръднах лапичката му. Беше счупена, нямаше съмнение.

Мълвейки успокоителни думи, извадих мобилния си телефон.

– Току-що прегазих котенце – казах на Дениз. – Не мога да го зарежа просто така. Можеш ли да ми намериш ветеринар?

Тя възкликна съчувствено и отиде да вземе телефонния указател. След миг се върна.

– Този работи денонощно и не е далече от

теб. После да ми кажеш как е котенцето, става ли? Ще върна чийзкейка във фризера.

Затворих и се обадох на ветеринаря, за да ме упъти. След десетина минути спрях пред „Ноас Фъри Арк“*.

Над пижамата си бях наметнала якето, но вместо ботуши... да, бях обула сините си пухкави чехли. Навярно приличах на домакиня, излязла от ада.

Мъжът в приемната се усмихна, щом влязох.

– Вие ли сте дамата, която току-що ми се обади? С котката?

– Да.

– И името ви е госпожа...?

– Госпожица. Кристин Ръсъл. – Под това име се подвизавах в момента, то бе поредното отдаване на почит на загубената ми любов, понеже човешкото име на Боунс бе Криспин Ръсъл. Проклятието на сантименталността щеше да ме довърши някой ден.

Приятелската му усмивка стана още по-широка.

– Аз съм доктор Ноа Роуз.

Ноа. Това обясняваше странното име на ветеринарния кабинет. Той взе котето, за да му направи рентгенова снимка и се върна след няколко минути.

– Счупено краче, малко охлузвания и недорхранване. След около две седмици би трябвало да е напълно здраво. Улично ли е?

– Доколкото ми е известно, да, доктор Роуз.

* Furry (англ.) – пухкав; ark (англ.) – ковчег. Ноа е американското произношение на името на библейската личност Ной. В превод името на ветеринарната клиника означава: „Ноев ковчег за пухкави животинки“. – Бел. прев.

– Ноа, моля. Сладко малко котенце. Ще го задържите ли?

Думата *котенце* ме накара да трепна, ала скрих тъгата си и отвърнах, без да се замислям:

– Да.

Широко отворените очи на котето бяха вперени в мен, сякаш знаеше, че съдбата му е решена. Мъничкото му краче бе гипсирано, раничките бяха намазани с мехлем и животинчето изглеждаше наистина окаяно.

– С храна и почивка това коте ще оздравее светкавично.

– Чудесно. Колко ви дължа?

Той се усмихна свенливо.

– Нищо. Постъпката ви е благородна. След две седмици трябва да го доведете, за да махна гипса. Кога ще ви бъде удобно?

– Стига да е късно. Аз, тъ, работя на страни смени.

– Вечерните часове не са проблем.

Той отново ми се усмихна свенливо и нещо ми подсказа, че не с всеки клиент е така дружелюбен. Ала все пак докторът изглеждаше безобиден. Това бе рядкост, като се вземеха предвид мъжете, които срещах.

– Какво ще кажете за осем часа в четвъртък след две седмици?

– Чудесно.

– Благодаря за помощта, Ноа. Дължница съм ви.

Понечих да тръгна към вратата.

– Почакайте! – Той заобиколи бюрото и спря. – Това е съвсем непрофесионално, но ако смятате, че сте ми дължница, не че *сте*, разбира се, но... аз съм нов в града и... ами, не познавам

много хора. Повечето от клиентите ми са по-възрастни или женени и... опитвам се да кажа, че...

Вдигнах въпросително вежда заради несвързаните му приказки и той се изчерви.

– Няма значение. Ако не се върнете за уречения час, ще ви разбере. Съжалявам.

Горкичкият, сладък беше. Хвърлих му бърз поглед през очите на жена, а не като предишния, който бях отправила към него с влизането си и който бе напълно различен, преценяващ опасността. Ноа беше висок, мургав и по момчешки хубав. Можеше да ги събера с Дениз – тя тъкмо ми бе казала, че от последната си среща не е останала очарована.

– Добре, Ноа, отговорът е „да“. Всъщност в понеделник вечер с приятелката ми Дениз ще излезем някъде да хапнем. Заповядай, присъедини се към нас.

Той си отдъхна.

– В понеделник става. Ще се обадя в неделя, за да потвърдя. Обикновено не правя такива неща. Боже, това звучи като заучена реплика! Дай ми телефонния си номер преди да съм те отказал с приказките си.

С усмивка записах на листче номера на мобилния си. Ако Ноа и Дениз се харесат, ще се измъкна тихомълком преди десертите. Ако пък се окаже кретен, тогава ще го разкарам, като се погрижа повече да не я притеснява. Така де, за какво са приятелите?

– Моля те, не променяй решението си – рече той, когато му подадох листчето.

Вместо да отвърна, само му махнах за лека нощ.

ГЛАВА 3

Следващия понеделник, в шест без десет, телефонът ми иззвъня. Погледнах изписания на дисплея номер и се намръщих. Защо Дениз ми се обаждаше от домашния си телефон? Трябваше да е дошла още преди петнайсет минути.

– Какво става? – попитах, щом вдигнах. – Закъсняваш.

Тя прозвуча, все едно си поемаше дълбоко дъх.

– Кат, не ми се сърди, но... няма да дойда.

– Болна ли си? – попитах притеснено.

Отново чух дълбоко поемане на дъх.

– Не, няма да дойда, защото искам *ти* да излезеш с Ноа. Сама. Каза ми, че ти се струва наистина свестен.

– Но аз не искам да ходя по срещи! – запротестирах. – Уредих я само за да можеш ти да се запознаеш с него и ако се окаже, че не твой тип – да се измъкнем елегантно.

– За Бога, Кат, не ми трябва да излизам на нова среща, но ти определено имаш нужда! Да ти кажа, *баба ми* е по-активна от теб. Виж, знам, че не искаш да говориш за онзи тип, който и да е бил той, но сме приятелки вече повече от три

години и е крайно време да започнеш да живееш. Завърти главата на Ноа с пияческите си способности, наприказвай му една камара глупости, докато му пламнат ушите, но *опитай* да се забавляваш с мъж, когото не възнамеряваш да убиеш в края на вечерта. Поне веднъж. Може би тогава няма непрекъснато да си толкова тъжна.

Беше бръкнала с пръст в раната. Макар че никога не ѝ бях разказвала подробности за Боунс, особено тази, че е вампир, тя знаеше, че бях обичала някого и го бях изгубила. И знаеше колко самотна се чувствам. По-самотна, отколкото признавах.

Въздъгнах.

– Не мисля, че идеята е добра...

– Аз обаче мисля – на момента ме прекъсна тя. – Ти не си мъртва, така че трябва да спреш да се държиш като такава. Това е само една вечеря, не е бягство до Вегас. Пък и не е казано, че и друг път пак трябва да се срещнеш с Ноа. Но отиди поне веднъж. Хайде де!

Погледнах новото си котенце. То мигна, което приех като положителен отговор на въпроса ми.

– Добре. Ноа трябва да е тук до пет минути. Ще изляза с него, но навярно ще изгърся нещо глупаво и до час ще се върна обратно у дома.

Дениз се разсмя.

– Няма значение, поне ще си опитала. Обади ми се, когато се прибереш.

Казах ѝ довиждане и затворих. Очевидно щях да ходя на среща. Готова или не.

Щом минах покрай огледалото, се огледах два пъти. Боядисаната ми в кафяво коса бе подстригана до раменете и изглеждаше някак чужда, но

такава беше и идеята, в случай че Иън решише да потвърди слуховете за външния ми вид. Не исках вампирите и гулите да ме разпознават само заради цвета на косата ми. Блондинките може и да се забавляваха повече, но аз се надявах на по-голям брой трупове. Червенокосият жътвар бе изпратен да почива в мир. Да живее Жътваря брюнетка!

Когато Ноа почука на вратата, вече се бях примирила със съдбата си. Когато ме зърна, усмивката му застина.

– Преди не беше ли червенокоса? Нали не съм си въобразил това в нервността си?

Повдигнах вежда, която вече не бе червена, а с меден оттенък.

– Имах нужда от промяна. Бях червенокоса цял живот и ми се прииска нещо различно.

Той моментално отстъпи.

– Е, красива е. *Ти* си красива. Искам да кажа, че и преди беше хубава и сега продължаваш да бъдеш. Да вървим, преди да си се отказала.

Наистина бих се отказала, но това нямаше нищо общо с Ноа. И все пак, колкото и да не ми се искаше да си го призная, Дениз беше права. Можех да прекарам поредната вечер измъчвайки се заради някого, когото никога нямаше да имам, или за разнообразие можех да изляза и да се опитам да прекарам една приятна вечер.

– Лоши новини – съобщих му. – Приятелката ми, въ, задържали са я и няма да успее да дойде. Съжалявам. Ако искаш да отменим вечерята, ще те разбера напълно.

– Не – отвърна веднага Ноа, усмихвайки се. – Гладен съм. Да вървим да ядем.

Само една среща, напомних си, докато се на-

станявах в колата му. Какво толкова можеше да се случи?

С Ноа отидохме в италианското бистро „Ренардос“. От благоприличие пих само червено вино, понеже не исках да разкривам склонността си към поглъщане на огромни количества джин с тоник.

– Какво работиш, Кристин? – попита ме той.

– Полеви проучвания и набиране на нови попълнения за ФБР.

Донякъде това бе истина, ако издебването и избиването на съществата на нощта може да се нарече „проучване“. Или обикалянето на страната, отбирайки най-добрите военни, полицаи, федерални агенти или дори престъпници, които системата можеше да ми предложи – „набиране на новобранци“. Хей, какво очаквате при операции, които имат за цел да избиват вампири, не можем да сме придирчиви, когато става дума за персонал, нали така? Някои от най-добрите членове на отряда ни някога бяха носили оранжеви униформи*. Хуан е бил престъпник, избрал да работи за Дон след над двайсет години, прекарани зад решетките. Тази пъстра групичка може и да не беше особено традиционен отряд, но със сигурност бе смъртоносен.

Очите на Ноа се ококориха.

– За ФБР? Ти си агент на ФБР?

– Не и на практика. Нашият отдел е по-скоро подразделение на Министерството на отбраната.

* Униформи, носени от затворниците в някои затвори в САЩ, често от престъпници със смъртни присъди. – Бел. прев.

– О, значи имаш една от онези работи, за която, ако ми разкажеш, после ще трябва да ме убиеш? – подразни ме той.

Едва не се задавих с виното си. *Ти го каза, приятелче.*

– Тъ, не е чак толкова вълнуващо. Просто вербуване на новобранци и проучвания. Но непрестанно съм в готовност да се отзова на повикване и работя на странни часови смени. Затова и Дениз е по-подходящата от двете ни, ако искаш да опознаеш Ричмънд.

Казах му това, за да убия всякакви илюзии. Ноа беше сладур, но между нас не можеше да се случи нищо.

– Наясно съм със странните смени и работата на повикване. При спешни случаи пейджърът ми звъни по всяко време. Е, не е толкова сериозно, колкото при твоята работа, но все пак. Дори най-малките неща в живота заслужават внимание. Винаги съм смятал, че начинът, по който се отнасяш към по-слабите, показва истинския ти характер.

Добре, добре. Издигна се мъничко в очите ми.

– Съжалявам, че Дениз не успя да дойде – казах навярно за пети път. – Мисля, че наистина щеше да я харесаш.

Ноа се приведе напред.

– Убеден съм, че е така, но не съжалявам, че тя не успя да дойде. Използвах претекста, че искам да се запозная с повече хора, за да те покания на среща. Наистина просто исках да излезем заедно. Сигурно е заради онези пухкави чехли.

Засмях се и това ме уплаши. Честно казано,

бях очаквала да прекарам ужасно, но беше... приятно.

– Ще го запомня.

Вгледах се в него над чашата си с вино. Ноа носеше блуза с кръгло бие около врата и сиво спортно сако с тъмносиви панталони. Черната му коса бе подстригана скоро, но един кичур все падаше върху челото му. Определено не би трябвало да липсват желаещи за срещи с него. Макар че на кожата му ѝ липсваше онзи млечен албатросов тен, който блестеше на лунна светлина...

Поклатих глава. По дяволите, трябваше да престана да мисля за Боунс! Двамата нямахме общо бъдеще. Дори да успеехме да се справим с непреодолимата пречка, която създаваше работата ми, състояща се в убиване на вампири, или пък с изпепеляващата омраза, която майка ми изпитваше към всичко с дълги кучешки зъби, *нак* нямаше да се получи. Боунс беше вампир. Той щеше да остане млад завинаги, а аз неминуемо щях да остареея и да умра. Единственият начин да победя смъртната си природа бе да се превърна във вампир, а аз отказвах да го направя. Въпреки че това разби сърцето ми, взех единственото правилно решение и напуснах Боунс. Мътните го взели, той може би вече дори не помисляше за мен. Навярно бе продължил живота си, бяха минали повече от четири години, откакто се бяхме видели за последен път. Вероятно и за мен бе време да продължа напред.

– Искаш ли да пропуснем десерта и да се по-разходим? – попитах импулсивно.

Ноа не се поколеба.

– Ще ми бъде много приятно.

Шофирахме в продължение на четирийсет

минути, за да стигнем до плажа. Все още беше март и навън бе мразовито, затова се увих поплътно в якето си, предпазвайки се от студения океански бриз. Ноа вървеше до мен с ръце, пъхнати в джобовете.

– Обичам океана. Затова и се преместих от Питсбърг във Вирджиния. Още когато го видях, осъзнах, че искам да живея наблизо. Има нещо в океана, което ме кара да се чувствам нищожен, но все пак част от по-голямата картинка. Звучи изгъркано, но е самата истина.

Усмигнах се тъжно.

– Не е изгъркано. Аз се чувствам така по отношение на планините. Все още се връщам там, когато имам възможност...

Гласът ми отпадна, защото си спомних с кого за пръв път видях планините. Това трябваше да спре.

В изблик на желание да забравя, сграбчих Ноа и дръпнах главата му към своята. Той се поколеба за секунда, преди да отвърне, обгръщайки ме с ръце. Пулсът му се ускори, щом го целунах.

Също толкова внезапно, колкото бях започнала, се отдръпнах.

– Съжалявам. Беше много грубо от моя страна.

Колеблив смях се отрони от устните му.

– Надявах се на такава грубост. Всъщност планирах да започна плавно, щях да те помоля да поседнем и навярно да те прегърна през раменете... но твоят подход ми харесва повече.

Боже, устните му кървяха. Глупаво бе, че не внимавах със силата си. Горкият Ноа очевидно беше мазохист. Е, поне не избих зъбите му, тогава сигурно нямаше да е толкова доволен.

Ноа стисна раменете ми и този път по своя воля сведе глава. Овладях силата си и го целунах нежно, позволявайки на езика му да навлезе в устата ми. Пулсът му отново се ускори и кръвта му се спусна към долната половина на торса му. Беше едва ли не смешно да чуя реакцията на тялото му.

Отблъснах го.

– Само това мога да ти дам.

– И с това съм много щастлив, Кристин. Единственото друго нещо, което желая, е да те видя отново. *Наистина* искам да те видя отново.

Изражението му бе открито и толкова честно. Съвсем различно от моето с всичките ми тайни.

Отново въздъхнах.

– Ноа, аз водя много... странен живот. Заради работата си пътувам непрестанно, заминавам без предупреждение, често отлагам всичко, което съм планирала. Нима това ти звучи като нещо, в което искаш да участваш?

Той кимна.

– Звучи страхотно, защото това е *твоят* живот. Ще бъда щастлив да съм част от него.

Разумът ми изпрати недвусмислено предупреждение. *Не го прави*. Самотата ми обаче го шамароса.

– Тогава и аз искам да те видя отново.

ГЛАВА 4

Откъм вратата долетя думкане и аз подскочих в леглото. Беше едва девет сутринта. Никой не идваше толкова рано. Всички знаеха навиците ми и кога си почивам. Дори Ноа, с когото излизах вече цял месец, знаеше, че не бива да ми се обаждат или да идват в такъв неприлично ранен час.

Слязох долу и по навик напъхах един сребърен нож в джоба на халата си, после надникнах през шпионката.

Отвън стоеше Тейт, който също изглеждаше току-що събуден.

– Какво става? – попитах, когато отворих.

– Трябва да отидем в централата. Дон ни чака и освен това се обади и на Хуан, и на Дейв.

Оставих вратата отворена и се качих обратно горе, за да си облека някакви дрехи. Нямах начин да се появя с пижамата си с патето Туити, която едва ли щеше да вдъхне уважение у хората от екипа ми.

След като се преоблякох и набързо си измих зъбите, се качих в колата на Тейт, примигвайки на ярката слънчева светлина.

– Знаеш ли защо ни викат? И защо Дон не ми се обади?

Тейт изръмжа.

– Искаше да чуе мнението ми, преди да говори с теб. Снощи в Охайо е имало няколко убийства. Прекалено показни, не е направен никакъв опит да се скрият телата. Всъщност са били оставени така, сякаш е трябвало да бъдат намерени.

– Какво му е толкова необичайното на това? Ужасно е, признавам, но не и необичайно.

Бях объркана. Не летяхме със самолета до всяко отвратително местопрестъпление – щеше да е непосилно да обходим всичките. Имаше нещо, което Тейт не ми казваше.

– Почти стигнахме. Ще оставя на Дон да ти разкрие повече подробности. Аз трябваше само да те доведа.

Преди да се присъедини към отдела на Дон, Тейт беше служил в специалните части и времето, прекарано при военните, си казваше думата. *Изпълнявай заповедите, не поставяй под въпрос решенията на командването.* Дон много харесваше тази му черта, затова пък много се ядосваше с мен – моето мото като че бе точно обратното.

След двайсетина минути пристигнахме в централата. Както обикновено въроръжената охрана ни махна да продължим нататък. Двамата с Тейт идвахме толкова често, че вече дори не показвахме документите си за легитимация. На практика знаехме имената, ранговете и служебните номера на всички пазачи.

Дон беше в кабинета си и крачеше край бю-

рото си. Повдигнах вежди. Обикновено шефът ми беше хладнокръвен и сдържан. Това бе едва вторият път за четирите години, откакто ме бе вербувал, когато го виждах да крачи по този начин. Първият път бе, когато разбра, че Иън, или Лиъм Фланъри, както Дон го знаеше, е избягал. Дон беше поискал да хвана вампира за опитно зайче, за да можем да точим кръв от него и да произвеждаме повече брамс. Когато се върнах без Иън, помислих, че Дон ще се пръсне по шевовете. Или че ще прокопае бразда в килима. Фактът, че бях намушкана, не бе от съществено значение. По мое мнение ценностната система на Дон беше наистина сбъркана.

На бюрото му лежаха фотографии, които като че ли бяха свалени от интернет. Когато влязохме, той ми ги посочи.

– Имам приятел в полицейското управление на окръг Франклин, който преди два часа сканира тези снимки и ми ги изпрати. Той вече е заградил местопрестъплението и е забранил достъпа на полицаи и медицински лица. Тръгват веднага щом екипът се събере. Избери най-добрите си хора, защото ще са ти нужни. Ще пратим допълнителен отряд, който да е готов да изпълнява твоите заповеди. Операцията не търпи отлагане.

Окръг Франклин. Родният ми град.

– Престани с недомлъвките, Дон. Прикова вниманието ми.

Вместо отговор той ми връчи една от снимките. Показваше малка стая, в която на килима бяха пръснати бледи части от тела. Веднага я познах, защото преди време това бе моята спал-

ня в дома на баба ми и дядо ми. Замръзнах заради надписа на стената и веднага разбрах защо Дон е откачил така.

ПИС, ПИС, КОТЕНЦЕ

Това не беше добре. Мамка му, никак не беше добре. Фактът, че тази целенасочена подигравка бе отправена към мен, *при това* в къщата, в която бях отраснала, говореше за две ужасяващи неща. Някой знаеше сценичното и истинското ми име.

– Къде е майка ми? – Първата ми мисъл бе за нея. Ако онези знаеха за Катрин Кроуфийлд, може би бяха направили и връзката с Кристин Ръсъл.

Дон вдигна ръка.

– Пратихме хора в дома ѝ с инструкции да я доведат тук. Това е предпазна мярка, защото мисля, че ако знаеха коя си и къде се намираш в момента, нямаше да си правят този труд в родния ти дом.

Да, истина беше. Бях толкова разстроена, че не мислех трезво. Трябваше да се стегна, защото нямаше време за глупости.

– Имаш ли представа кой може да го е направил, Кат?

– Разбира се, че не! Как бих могла да имам?

Дон обмисли отговора ми, подръпвайки веждите си.

– Съвпадение ли е, че вече от месец се виждаш с Ноа Роуз и някой внезапно те разкрива? Каза ли си му какво си? Какво работиш?

Изгледах Дон злобно.

– Ти направи пълна проверка на Ноа в мига, в който узна, че излизам с него. При това, нека добавя, без позволениято ми. И не, Ноа не знае нищо за вампирите, за работата ми или за това какво съм. Надявам се, че това е последният път, когато се налага да те уверявам в това.

Дон кимна в знак на съгласие и продължи с предположенията:

– Смяташ ли, че може да е Лиъм Фланъри? Каза ли ми *нещо*, което може да е използвал, за да те проследи?

Студена тръпка мина през тялото ми. Иън беше свързан с миналото ми, вярно бе. Чрез Боунс. Боунс знаеше къде се намира къщата на семейството ми, истинското ми име, а и ме наричаше Котенце. Нима бе възможно да е Боунс? Нима би направил нещо толкова крайно, за да ме измъкне от скривалището ми? След изминалите цели четири години нима още мислеше за мен?

– Не, не съм казвала нищо на Фланъри. Не смятам, че е възможно той да има нещо общо с това.

Лъжата изскочи от устните ми без никакво колебание. Ако Боунс бе виновен, пряко или косвено, щях сама да се разправам с него. Дон и Тейт мислеха, че тялото му е пакетирано и завряно във фризера в мазето. Нямах да ги просветлявам относно заблудата им.

Дейв и Хуан пристигнаха. И двамата сякаш току-що бяха станали от сън. Дон набързо им описа ситуацията и усложненията.

– Кат, оставям вие четиримата да се погрижите за това – заключи той. – Вземи отряда си и

запушете дупките, от които изтича информация. Самолетите са готови за тръгване. И този път не си прави труда да ми водиш пленници тук. Просто елиминирайте всички, които знаят за теб.

Кимнах мрачно и се замолих подозренията ми да не се сбъднат.

– Връщала ли си се у дома, откакто се записа в отряда на ада? Мислиш ли, че някой ще те познае?

Докато кръжахме над летището на базата, преди да се приземим, Дейв неспирно бърбореше.

– Не, не съм се връщала, откакто починаха дядо и баба. Имах един-единствен приятел – определено не говорех за един разгонен призрак алкохолик, – но той се дипломира и след колежа се премести в Санта Моника още преди години.

Говорех за Тими, някогашния ми съсед. Последния път, когато го проверих, той работеше за едно от онези независими списания от типа „истината е там някъде“. Нали се сещате, от онези, които от време на време попадаха на някоя невероятна, но истинска история, и вгорчаваха живота на Дон, докато той търсеше начини да я опровергае. Тими вярваше, че съм загинала в престрелка с полицията, след като съм убила дядо си и баба си, неколцина полицаи и губернатора. Добър начин да бъда запомнена, няма що. В усилията си да изчезна от света Дон не бе пощадил репутацията ми. Дори си имах надгробен камък и изфабрикувани доклади от аутопсия.

– Освен това... – Отърсих се от миналото като от мокър дъждобран. – Сега косата ми е

по-къса и кафява, изглеждам много различно. Вече никой няма да ме познае.

С изключение на Боунс. Той щеше да ме познае от километър и половина дори само по миризмата ми. Мисълта, че мога да го зърна отново, макар и при такива ужасяващи обстоятелства, накара сърцето ми да забие силно. Колко ниско бях паднала.

– Сигурна ли си, че искаш да вземеш Купър? – сръга ме с лакът Дейв и погледна към задната част на самолета. Ние си имахме малко кътче в предната част. Не бяхме ли специални?

– Знам, че минаха едва два месеца, откакто привлякохме Купър, но той е умен, бърз и безпощаден. Годиците, които е прекарал като наркоченге под прикритие, навярно са спомогнали за тези му качества. Представи се добре на тренировките, така че е време да видим как ще се справи и в полеви условия.

Дейв се намръщи.

– Той не те харесва, Кат. Мисли, че един ден ще се обърнеш срещу нас, защото си мелез. Мисля, че трябва да пийне от сокчето и да изтрием последните два месеца от паметта му.

„Да пийне от сокчето“ се отнасяше до изтриващите паметта методи, които Дон бе усъвършенствал през последните години. Зъбите на пленените от нас вампири биваха изцеждани като на змиите. Халюциногенните капки, които те произвеждаха, се рафинираха и съхраняваха. Когато се съчетаеха с обичайните прецакващи мозъка военни техники, те оставяха човека в блажено неведение по отношение на подробностите около операциите ни. Така се справяхме

с отсяването на новобранците и не се тревожехме, че могат да се разприказват за мацката със свръхчовешки способности. Те помнеха само един ден на усилен тренировки.

– Не е нужно Купър да ме харесва, трябва само да изпълнява заповедите ми. Ако не се справи с това, тогава изхвърча. Или пък умира, ако позволи да му видят сметката. В момента той е последната ни грижа.

Самолетът докосна земята с буботене. Дейв ми се усмихна.

– Добре дошла у дома, Кат.